

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man, with dark hair and a light beard, wears a white button-down shirt and grey trousers. The woman, with dark curly hair, wears a white short-sleeved shirt and a green and white patterned scarf. They are lying on a sandy surface with some dry grass. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is intimate and sensual.

Elizabeth Laneová
Kdesi v Africe

ELIZABETH LANEOVÁ

KDESI V AFRICE

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

hned ve dvou dubnových příbězích zamotá hlavnímu hrdinovi hlavu mladší sestra jeho nejlepšího kamaráda. Je to zažklitý problém, když z malé cícorky vyrostе dech берoucí kráska. A tak Ryan v povídce Dokonalý scénář i Vaughn v romanci Proti všem pravidlům stojí před dilematem: potlačit vzrůstající touhu a respektovat to, že se jedná o kamarádku mladší sestřičku, nebo se pustit do vztahu, který může být fantastický, ale také může skončit v mnoha ohledech katastrofou...

Vhled do nebezpečné dobrovolnické práce ve válečných konfliktech v Africe přináší pozoruhodná povídka s názvem Kdesi v Africe, kde jen můžeme s úžasem a obdivem sledovat hlavní hrdinku Megan, jak statečně nese trauma z vyčerpání a násilí, jehož je svědkem i obětí...

Věřím, že Vám četba přinese radost a uvolnění.

S láskou

Váš Harlequin

Elizabeth Laneová

KDESI V AFRICE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Sinful Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2014

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Elizabeth Lane
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Kdesi v Africe: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1826-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1827-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1828-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

San Francisco, Kalifornie, 11. února

Titulek na straně dvě udeřil Cala Jeffordse do oka.

**O dva roky později
Vdova i hotovost
Obojí stále pohřešováno**

Cal zaklel jako námořník a zmuchlal ranní noviny v pěsti. Tohle nepotřeboval – připomínku, že dnes je druhé výročí sebevraždy jeho nejlepšího přítele a obchodního partnera. Nepotřeboval ani tu zrnitou fotografii, aby mu připomněla Nicka a jeho ženu Megan – s krásou filmové hvězdy, na míru šitými šaty, milionářským sídlem a naprostým nedostatkem obyčejné slušnosti. Nejprve kradla z fondů na charitu – a pak celou hanbu svedla na manžela.

Frustrovaně vyhodil noviny do koše.

Neměl pochybnosti o tom, že celá ta katastrofa je jen a jen Meganina vina. Ale otázky, které ho po dvou letech stále pronásledovaly, byly *jak* a *proč*? Přiměla Megan Nicka k tomu, aby jí vyhověl? Přivedly požadavky jejich nákladného životního stylu Nicka Raffertyho k tomu, aby zpronevěřil miliony dolarů z charitní nadace J-Cor? Nebo Megan zpronevěřila peníze sama a přiměla svého manžela, aby vzal vinu na sebe? Měla spoustu příležitostí k tomu, aby stopila peníze, které do podniku přinášeli jejich fundraiseři.

Ale nikdy nebude mít úplnou jistotu. Den poté, co skandál vyšel na veřejnost, našel Nicka zhrouceného na jeho psacím stole. V ruce stále ještě svíral pistoli, která ukončila jeho život. Po soukromém pohřbu Megan zmizela. Ukradené peníze, které měly zmírnit utrpení lidí ze zemí třetího světa, se nikdy nenašly.

Člověk nemusí být zrovna génius, aby si dal dvě a dvě dohromady.

Cal, příliš neklidný na to, aby seděl, zvedl svou atletickou postavu a přistoupil k oknu, které tvořilo celou jednu stěnu jeho kanceláře v osmadvacátém patře budovy J-Cor. Měl z ní nádherný výhled na záliv i most, který se vypínal nad rozbouřeným šedým mořem. Za Golden Gate se rozpínal mocný Pacifik tak daleko, jak jen oko dohlédlo.

Megan byla tam někde... Cal to cítil. Jako nemoc, která se člověku pozvolna vkrádá do kostí. Dokázal si ji představit v nějaké daleké zemi, kde si žije jako královna z milionů, které ukradla jeho nadaci.

Netrápila ho ani tak moc chybějící hotovost – ačkoli nadaci tvrdě poznamenala. Bylo to něco jiného – brutalita, s jakou někdo může ukradnout peníze určené na jídlo, pitnou vodu a lékařskou pomoc v místech, kde se zabydlelo lidské utrpení. A to, že se Megan po smrti svého manžela situaci nesnažila ani v nejmenším napravit, o ní vypovídalo ještě víc.

Mohla ty peníze vrátit – a nikdo by se jí na nic neptal. Dokonce i kdyby byla nevinná, jak tvrdila, mohla tady zůstat a pomoci mu je najít. Místo toho uprchla, a tím jen stvrdila Calovo přesvědčení o její vině. A dokonale za sebou zametla stopy. Žádný z vyšetřovatelů, které během té doby najal, ji nedokázal najít.

Ale Cal nebyl muž, který se lehce vzdává. Jednou ji najde. A až se to stane, Megan Raffertyová zaplatí – tak či onak.

„Pane Jeffordsi?“

Cal se při zvuku svého jména obrátil. Ve dveřích

stála jeho recepční. „Venku je Harlan Crandall. Chce vás vidět. Máte na něj teď čas, nebo mu mám domluvit schůzku?“

„Pošlete mi ho dovnitř.“ Crandall byl poslední v řadě soukromých vyšetřovatelů, které Cal zaměstnal pátráním po Megan. Malý plešatý muž s nechutnými zvyky nevykazoval žádné známky, že by mohl být úspěšnější než jeho předchůdci. Ale teď přišel bez ohlášení. Možná má něco zajímavého.

Cal se usadil a pozoroval Crandalla, který vešel dovnitř v umolousaném hnědém obleku. Pod paží svíral otráskaný kufřík.

„Posaďte se, pane Crandalle.“ Cal pokynul rukou ke křeslu naproti. „Máte pro mě něco?“

„To se uvidí.“ Crandall odložil kufřík na stůl a vytáhl z něj béžovou obálku. „Najal jste mě, abych našel Megan Raffertyovou. Nevíte náhodou, jak se jmenovala za svobodna?“

„Jistěže. A vy byste to měl také vědět. Megan Cardstonová.“

Crandall si posunul na nose sdrátované brýle. „V tom případě pro vás možná mám zajímavou informaci. Moji lidé našli Megan Cardstonovou – ta vyhovuje popisu ženy, kterou hledáte. Pracuje jako dobrovolná zdravotní sestra pro vaši nadaci.“

Cal sebou trhl. „To není možné,“ zavrčel. „Musí to být shoda okolností – jiná žena stejného jména a typu.“

„Možná... Sám se můžete přesvědčit, jak to je, až si prohlédnete dokumentaci.“ Crandall posunul obálku přes stůl.

Cal vzal do ruky několik fotokopií dokumentů, které vypadaly jako cestovní příkazy. To, co však upoutalo jeho zrak, byla trochu rozmazaná černobílá fotografie.

Hleděl na obrázek a snažil si vybavit Megan, jak ji viděl naposledy. Dlouhé platinové vlasy zapletené do drdolu, diamantové náušnice, bezchybný make-up.

Dokonce i na pohřbu svého manžela vypadala jako hollywoodská bohyně, až na zčervenalé oči.

Žena na fotografii byla hubenější a trochu starší. Měla na sobě sluneční brýle a khaki košili. Světle hnědé vlasy měla krátké a rozcuchané větrem, tvář nenamalovanou. Za ní nebylo nic, jen obloha.

Cal si prohlížel tu pevnou čelist, aristokratický nos a smyslné rty. Přál by si ignorovat mravenčení, které se ho zmocnilo – Meganina tvář byla vypálená do jeho paměti příliš hluboko. Dokonce i když měla skryté oči, žena na snímku měla tentýž pohled. A Megan, jak si vybavoval, pracovala před svatbou s Nickem jako sálová sestra. Ale byl toto opravdu snímek ženy, která mu celé dva dlouhé roky unikala? Existoval jen jediný způsob, jak se o tom přesvědčit.

„Kde byla ta fotografie pořizena?“ zeptal se. „Kde je teď?“

Crandall vzal kufřík ze stolu, jedním klapnutím ho zavřel a odpověděl: „V Africe.“

Arusha, Tanzánie, 26. února

Megan sevřela dítě pokryté porodními blanami a píchla ho do malého zadečku prstem.

Nic se nestalo.

Trochu silněji dítě plácla a beze slov se modlila. Chvilí bylo ticho, ale pak se najednou ozval pláč – a byl to ten nejkrásnější zvuk, jaký kdy slyšela. Pak se jí téměř podlomila kolena slabostí a úlevou. Porod byl těžký, zadečkem napřed – a po celé dlouhé noci stahů. To, že matka i dítě byli naživu, se dalo počítat za zázrak.

Podala dítě mladé pomocnici a rukávem si otřela čelo – vzápětí tutéž službu prokázala i novopečené matce. Vzduch byl teplý a vlhký a stěny osvětlovala jen jedna žárovka bez stínítka. Do zavřených oken narážel hmyz, který vábilo matné světlo.

Když se Megan k ženě naklonila, zachvěla se jí oční

víčka. „*Asante sana*,“ zašeptala ve swahilštině, hlavním jazyku východní Afriky. *Děkuji*.

„*Karibu sana*.“ Megan zručně uvázala pevný uzel na bavlněné tkanině a podvázala pupeční šňůru. S trochou štěstí tohle dítě bude zdravé, nebude mít nafouklé bříško ani tenoučké končetiny jako děti, které se zoufale snažila zachraňovat v Darfúru, nejpostiženějším regionu Súdánu, kde krutý diktátor používal armádu k likvidaci kmenového obyvatelstva.

Megan strávila posledních jedenáct měsíců prací pro nadaci J-Cor v súdánských uprchlických táborech. Před dvěma týdny byla na prahu fyzického i emocionálního zhroucení převelena do méně náročné oblasti, aby si odpočinula a nabrala síly. Ve srovnání s tábory byla tahle klinika na okraji příjemného tanzánského městečka srovnatelná s luxusním resortem.

Byla však rozhodnutá, že jakmile jí to fyzický stav dovolí, vrátí se zpět. Strávila mnoho let neužitečným a planým životem. Teď konečně našla jeho smysl a chtěla co nejvíc využít svoje vzdělání a um. Měla by být tam, kde je jí nejvíce třeba. A v Darfúru jí třeba bylo.

Než ženě vyšla placenta, pomocnice umyla chlapce houbou a zabalila ho do bavlněné pleny. Matčiny nedočkavé ruce ho sevřely a přitiskly si ho k prsu. Megan zvedla přikrývku a podívala se na stav krvácení. Zatím šlo všechno dobře. Stáhla si rukavice a podívala se na pomocnici. „Půjdu si na chvíli lehnout,“ řekla jí. „Sleduj ji. Kdyby začala krváčet, vzbudíš mě.“

Mladá africká sestra přikývla. Dalo se spolehnout, že svou práci odvede.

Teprve když si Megan umývala ruce u venkovního kohoutku, uvědomila si, jak je unavená. Bylo jí, jako by z ní odcházely poslední síly. Napřímila se a chvíli si masírovala bederní páteř konečky prstů.

Nad střechou kliniky zářil měsíc skrze fialové květy kvetoucí jacarandy. Podle jeho polohy věděla, že už bude po půlnoci – ke spaní jí zbývalo sotva pár

cenných hodin. Zanedlouho se objeví první sluneční paprsky a spolu s nimi se začne ozývat kakofonie ptáčího zpěvu. Aspoň že tento den skončil dobře – úspěšným porodem zdravého chlapce.

I když byla Megan hodně unavená, věděla, že si nemůže stěžovat. Vždyť toto byl život, který si zvolila. Její starý život – všechny ty šaty a šperky, auta, dům, plesy, které pořádala, aby sehnala peníze na Calovu a Nickovu nadaci – se jí zdál vzdálený miliony světelných let. Jako sen. Sen, který skončil novinovými titulky a výstřelem z pistole.

Snažila se nemyslet na ten týden, který byl jako noční můra. Ale jeden obrázek měla hluboce vtisknutý do paměti – Calovu tvrdou tvář, odmítavý pohled v ledově šedých očích – a poslední slova, která k ní pronesl.

„Za tohle se budeš zodpovídat, Megan. Vím, že za to můžeš. A donutím tě platit, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.“

Megan neukradla ani cent – dokonce o chybějících penězích ani nevěděla, dokud se skandál neprovalil. Ale tomu by Cal nikdy nevěřil. Až do úplného konce totiž věřil Nickovi.

Když viděla, jak se Cal tváří a slyšela jeho slova, uvědomila si, že nemá jinou možnost než útek. A velmi rychlý. Věděla, že musí někam, kde ji Cal nikdy nenajde.

Buďto uteče, nebo se ocitne v bezvýchodné pasti.

Ale to všechno je už minulost, připomínala si, když si protahovala ramena a stoupala po schodech na verandu malého bungalovu, který sloužil jako ubytování pro dobrovolníky. Je teď jiným člověkem a žije život, který jí poskytuje to nejhlubší uspokojení, jaké kdy zažila.

Kdyby tak mohla zastavit i neustálé dorážení nočních můr...

Když se štíhlá stíhačka přehoupala přes Africký roh, otevřel Cal složku, kterou mu poskytl Harlan Crandall. Chytrý chlap, ten Crandall. Jen jeho napadlo

hledat na tom posledním místě, které by si podle obvyklé logiky mohla Megan zvolit jako úkryt – mezi dobrovolníky nadace, kterou okradla.

Okopírovaný dokument uváděl místa, kde sloužila – Zimbabwe, Somálsko a skoro celý poslední rok v Súdánu. Megan si vybírala ty nejtěžší destinace, které byly v rámci programu k mání. Tam všude se vydala dobrovolně. Nač přitom asi myslela? A jestli ta žena na snímku je skutečně nádherná vdova po Nickovi, co ksakru udělala s těmi penězi? Ukradla jich dost na to, aby jí vystačily na luxusní život celá desetiletí.

Cal si povzdechl, když si vzpomněl na vše, čím Nick svou ženu zahrnoval. Nechtěla nic než jen to nejlepší. Cal si byl jistý, že i když Nickův vkus nebyl nejlepší, jeho úmysly byly vždy čisté – stejně jako kdysi, když se spřátelili během studia na vysoké škole.

Graduovali na stejné koleji – Cal odcházel s inženýrským diplomem, Nick s diplomem z obchodního práva. Když Cal přišel s návrhem na lehký přístřešek, který mohl být postaven velice rychle a levně všude tam, kde byli lidé postiženi nějakou přírodní katastrofou, napadlo je, že by mohli podnikat společně. Díky firmě J-Cor oba zbohatli. Ale shodli se na tom, že peníze nestačí. Poté, co poskytli tyto přístřešky pro množství lidí, napadlo Cala, že by mohli založit nadaci. Cal se zabýval logistikou, Nick dostal na starost peníze a fundraising.

Během několika let se nadace rozrostla, začala do dávat i jídlo a lékařskou péči. V té době byl Nick už ženatý s Megan, se sestrou, s níž se potkal na nějaké charitní akci. Cal jim šel dokonce za svědka. Ale ani tehdy jí úplně nevěřil. Byla až příliš krásná. Příliš... graciézní. A uzavřená. Pod jejím naleštěným povrchem vnímal něco prchavého... něco skrytého.

Její chladná odtažitost byla v přímém rozporu s Nickovou přirozenou otevřeností a srdečností. Zahrnul svou nevěstu dary – domem za mnoho milionů,

Ferrari, diamantovým náhrdelníkem se smaragdy... bylo toho mnohem víc. Megan reagovala tím, že svou nově nabytou pozici používala ve společnosti, aby – jak se předpokládalo – „pomáhala“ běhu nadace. Charitní plesy, které pořádala pro bohaté dárce v jejich domě, vydělaly množství peněz. Ale samozřejmě... daleko víc nacpaly Meganiny vlastní kapsy. O tři roky později se během rutinního daňového auditu přišlo na to, že chybí peníze – a celý domeček z karet se začal hroutit. Zbytek příběhu omílaly všechny bulvární časopisy.

Cal si prohlížel fotografii, která vypadala, jako by byla pořízena z velké dálky a zvětšena kvůli němu. Megan – pokud to byla ona – možná ani nevěděla, že ji někdo fotografoval. Hleděla nalevo a do slunečních brýlí jí pralo slunce – do drahých slunečních brýlí. Cal si až teď všiml loga na levé nožičce. Vzpomněl si, že tuhle značku nosila. Možná to byly dokonce ony. Sevřel ústa a vše mu najednou začalo zapadat do sebe. Megan tedy neopustila svoje boháčské choutky docela.

To, že ji poslali do Arushi, bylo štěstí. V Súdánu by ji vůbec nemusel najít. Ale Arusha, to bylo turisticky známé město s přístupem na safari – a dokonce tu bylo i mezinárodní letiště. Tryskáč společnosti mířil právě tam. A Cal věděl, jak najde i její kliniku. Už tam kdysi byl. Kdyby chtěl, mohl by ji zajmout a za pár hodin by ji měl na palubě.

Ale co potom? I když ta myšlenka byla lákavá, Cal věděl, že by nebylo praktické unést ji z cizí země bez legálního důvodu. Kromě toho... bylo by to k něčemu?

Megan je chytrá. Věděla, že přes podpis na šecích, které nikdy nedoputovaly do pokladen nadace, nikdo nemá skutečný důkaz o tom, že si peníze nechala. Kdyby se držela původního příběhu, že neměla o krádeži potuchy a o chybějících penězích na fondech nevěděla, ocitl by se ve slepé uličce.

Neměl autoritu ani moc ji nechat zavřít – a nedokázal by jí hrozit fyzickým násilím. Jeho jedinou nadějí na to,

jak z ní dostat pravdu, bylo... získat si její důvěru. Nebyl takový snílek, aby si myslel, že ji přiměje k přiznání. Na to, aby otevřeně připustila svoje zločiny, byla moc chytrá. Ale kdyby se k ní dostal blíž, možná by jí něco mohlo uklouznout. Něco, co by samo o sobě bylo zcela nevinné, ale co by Crandalla navedlo na stopu zmizelých peněz.

To bude nějakou dobu trvat, to bylo Calovi jasné. Ale nejel tak daleko jen proto, aby se vrátil domů bez odpovědí. Pokud k jejich získání bude muset získat i řečenou dámu a nalhat jí pár pěkných slůvek, tak ať.

Lehké zachvění kabiny signalizovalo, že letadlo jde na přistání. Pokud je jasno, možná by mohl uvidět i masiv Kilimandžára. Ale nepodařilo se to. Vedle pravého křídla se kupily mraky a zakrývaly pohled na hory za nimi. Kdesi daleko se rozzářil na nebi blesk. Sezónní deště začaly. Jestli to tak bude pokračovat – což asi bude – přistanou v typickém africkém lijavci.

Cal si přitáhl bezpečnostní pás, opřel se a pozoroval z okénka postup bouře. Letadlo se zachvělo, když po jeho kovové kostře přeběhly prsty dalšího blesku. Na okénka začal bušit déšť a jeho zvuk mu připomněl jiný čas – deštivou noc před třemi lety v San Francisku.

Jeho nadace měla zrovna vánoční večírek – v Hiltonu. Kolem jedenácté Cal narazil na Megan, která vycházela z haly vedoucí k toaletám. Měla bílou tvář a vlhká ústa, jako by si je zrovna opláchla vodou. Cal se zastavil a zeptal se jí, jestli je v pořádku.

Zasmála se. „Jsem v pořádku. Jsem jen trochu... těhotná.“

„Můžu ti něco přinést?“ zeptal se jí. Byl překvapený tím, že mu Nick nic neřekl.

„Ne, díky. Nick tady musí zůstat, ale řeknu mu, aby mi zavolal taxík. Tahle holka už na plesech skončila.“

Odspěchala a nechala Cala v zamyšlení nad tím, že za celou dobu, co ji znal, ji dnes poprvé viděl skutečně šťastnou.

Jestlipak je šťastná teď? Snažil si ji představit při

práci v uprchlickém táboře – to horko, mouchy, chudoba, nemoci... Co tam dělá? A co udělala s těmi penězi? Ty otázky ho mučily – a odpověď na ně zná jen jediná osoba.

Megan klesla na lavičku před klinikou, která byla před deštěm chráněná přesahující střechou. Den byl hektický, jako obvykle. Čerstvá matka byla pryč i se svým novorozencem – ráno ji vyzvedly kamarádky. Její odjezd následovalo přijetí několika pacientů, jejichž problémy šly od lišeje k malárii. Megan dokonce asistovala místnímu lékaři, který sešil a naočkoval chlapce – byl tak hloupý, že dráždil paviána.

Teď se začínalo stmívat a klinika už byla zavřená. Lékař i pomocnice odešli ke svým rodinám ve městě. Megan byla v celém zařízení sama – to znamenalo budouv kliniky, malou elektrárničku a prádelnu, záchody a dvoupokojový bungalov s kuchyní pro dobrovolníky, jako byla ona. Účelné cihlové budovy byly okrášleny záhonky květin a stromy, kterým se ve vlhkém a vulkanickém podnebí Arushi dařilo. Tulipánovník, který stínil kliniku, byl právě v odkvětu. Déšť omýval spadané rudé lísky, které na zemi vypadaly jako kapky krve.

Megan zavřela oči a vdechovala sladkou vlhkost. Ve vyprahlém Súdánu po dešti toužila – tam byl prašný vzduch prostoupen pachy lidského neštěstí. Návrat nebude snadný, to věděla. Ale věděla také, že to udělá. Uprchlíci zoufale potřebovali léčbu – a ona potřebovala mít pocit, že je co platná.

Zrovna se zvedla a rozhodovala se, že deštěm proběhne, když se ozval zvonek ode dveří kliniky – šlo vlastně jen o kravský zvonec na kusu provazu. Vstala a zaváhala. Jestli přijel někdo s akutním problémem, nemůže ho odmítnout. Ale na druhé straně tady byla sama. A venku mohou být zloději, kteří by se sem mohli chtít vloupat kvůli lékům a drogám.

Pak zvonec zazvonil znovu. Megan proběhla deštěm

do bungalovu, vzala revolver Smith and Wesson, který ukrývala pod polštářem, a dala si ho do kapsy volných šortek. Pak popadla pláštěnku, přehodila ji přes hlavu a spěchala k bráně. Klíč byl v rezavém hrnku na řetězu vedle zámku.

„*Jina lako nani?*“ zavolala v lámané swahilštině. Chtěla znát jméno příchozího – na nic složitějšího se nezmohla.

Za branou chvíli panovalo ticho. A pak se ozval hluboký mužský hlas. „Megan? Jsi to ty?“

Megan se podlomily nohy. Opřela se a chladnou rukou svírala klíč. Calův hlas byl ten poslední, který by si přála slyšet. Ale když se před ním bude skrývat, ničemu neprospěje.

„Megan?“ ozvalo se naléhavěji, jako by Cal vyžadoval okamžitou odpověď. Měla však příliš sevřené hrdlo na to, aby promluvila. Měla vědět, že to Cal nevzdá, dokud ji nenajde – i kdyby kvůli tomu měl cestovat přes půl zeměkoule.

Strčila klíč do zámku a odemkla. Pak ustoupila těžké bráně, která se zhoupla dovnitř. Na dvorek kliniky vkročil Cal. Byl oblečený v pršiplášti od Burberryho a vypadal ještě vyšší, než jak si ho pamatovala. Jeho šedé oči byly ale stejně chladné – teď na ni hleděly zpod okraje klobouku.

Věděla, co chce. Po dvou letech Cal stále hledá odpovědi. A teď, když ji našel, ji bude bez milosti tepat otázkami ohledně Nickovy smrti a místa, kam se poděly peníze.

Ale ona pro něj žádné odpovědi neměla.

Jak by mohla přesvědčit Cala Jeffordse, aby konečně pochopil pravdu a nechal ji být?